

# PEVNOST ZOUFALSTVÍ

Radovan Kollbaba



PK

# Pevnost zoufalství

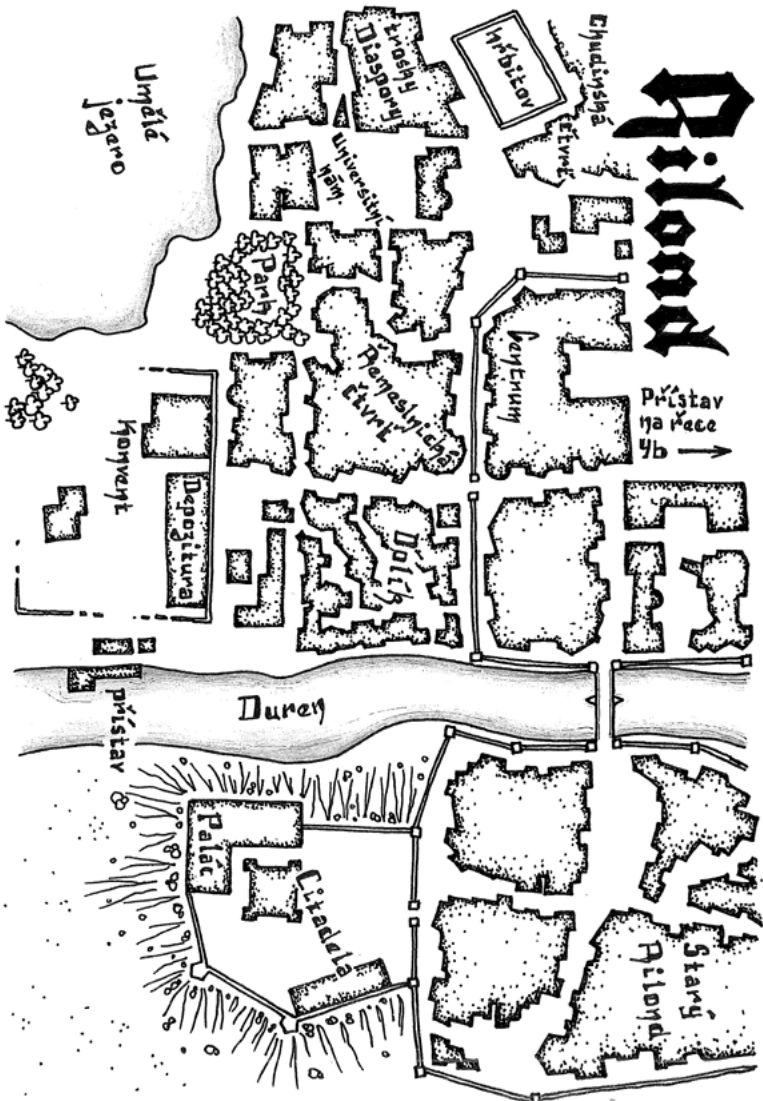
Radovan Kolbaba

Asterion

Vydal Jiří Reiter, nakladatelství Mytago 2012  
[www.mytago.cz](http://www.mytago.cz)

**ISBN 978-80-905043-9-4**

# Bilond





# Obsah

Pevnost zoufalství .....	8
Kapitola I.....	16
Kapitola II.....	27
Kapitola III.....	37
Kapitola IV.....	66
Kapitola V.....	96
Kapitola VI.....	186
Epilog.....	192
Rejstřík.....	196
Ediční plán nakladatelství Mytago .....	202



## Pevnost zoufalství

Žena chodila po malém útulném pokoji sem a tam, bezmyšlenkovitě vyťahovala rozmanité předměty a pečlivě je pokládala na podlahu. Připomínala spíše mrtvého než živého. S kaštanově hnědými vlasy zplihle padajícími přes ztrápený obličej a mechanickými pohyby se podobala tvorovi bez duše.

Nakonec s nohama křížem usedla k sesbíraným věcem a rozvázala pruh látky, který obepínal její hlavu od kořene nosu až po zátylek. Tam, kde zakrýval oči, měl dva otvory vyplněné drobnými sklíčky. Žena sňala pásek z očí, pod nimiž zely temné kruhy způsobené několika dny bez spánku. Svět náhle ztratil pevné obrysy a vzdálené věci unikaly jejímu zraku jako nepoznatelné šmouhy barev.

Odložila svoji každodenní pomůcku a zblízka hleděla na snesené předměty. Pro kohokoliv jiného by patrně nebyly ničím víc než snůškou harampádí. Vyprávěly však příběh jejího života od prvních chvil až po dnešek. Života, který již brzy skončí.

Naposledy přivoněla k vlasům matky, která jí sice nedala život, ale našla ji na okraji hvozdu a přes nesouhlas svých sester se jí ujala. Chvilí v prstech třela kůru stromu, jenž jí byl domovem a z něhož ji vyhnaly. Lehce se dotkla zničeného těla luku, zlomeného strašlivou silou muže, jehož kdysi milovala. Chtěla ho učit střílet, ale vypadal tehdy tak roztomile a provinile, že se nemohla přestat smát. Vše jí připadalo tak dávno, jako by se to stalo někomu jinému. Dál se neodvážila. Ostatní věci připomínaly ji, a to bolelo mnohem více, než dokázala snést.

Natáhla ruku, nečekaně pevnou a jistou, a uchopila dlouhý lovecký nůž. Chvilí si prohlížela jeho čepel a vzpomněla na



přítele, který ji tím skvělým nástrojem obdaroval. Jednou rukou si vyhrnula halenu, druhou přitiskla hrot nože pod levé ňadro. Zhluboka se nadechla, naposledy pohlédla na svůj život vyskládaný na podlaze a zadržela dech.

Nebodla. Ještě ne. Její pohled ulpěl na předmětu, který byl pro ni až do teď neviditelný. Trochu stranou od ostatních věcí ležel malý sněhobílý brk. Připomínka dluhu jednoho neobyčejného starého muže. Pomalu a neochotně odložila nástroj, kterým si chtěla vzít život, a vyměnila jej za brk. Prsty jí brněly, sotva se ho dotkla. Cítila z něj magii starší než les, který obklopoval její chatrč.

Předklonila se, odhrnula předměty stranou a na dřevěnou podlahu napsala dvě slova:

*Potřebuji pomoc*

Dál jen čekala.

Každý okamžik pro ni představoval věčnost. Nakonec se ale dočkala.

*Cokoliv je v mojí moci.*

Ta slova jí dala víc, než v co doufala. Naději.

*Ztratila se mi dcera, nejsem schopná ji najít.*

Ten na druhé straně si dával na čas. Hraničářka to chápala. V době své slávy bývala známá jako stopařka a lučištnice, které nic neujde. Příjemce psaní musela její prosba zaskočit.

*Přijdu večer. Vydrž, prosím. Dříve nemohu.*

Toto se jí nelíbilo. Pokud ale on napsal, že dříve nemůže, byla to pravda.

Nenáviděla čas a jeho hlemýždí plynutí. Každý okamžik nejistoty a nevědomí o tom, kde je Nae, drásal její duši neviditelnými spáry. Nedokázala spát a neexistovala činnost, která by pomohla její mysli odplout někam mimo prožívaná muka. Seděla tedy dál na podlaze a mrtvolně civěla do zdi. A trpěla.

Místo zaklepání jí položil ruku na rameno. Nepřekvapilo ji to. Uměl se přemísťovat kamkoliv chtěl. Ostatně u tak mocného mága se to dalo předpokládat.

„Zdravím tě, Iandži.“

„Alwarine.“

Nevypadal o nic starší, než když se před deseti lety viděli naposledy. Bílý plnovous se ztrácel v říze stejné barvy, hluboké oči nejmoudřejšího z lidí stále jiskřily zvědavostí vlastní malým dětem.

Jestli on nezestárl ani o den, ona vypadala, jako by jí na ramena sedlo celé století. Z dívky překypující životem se stala vyhublá žena s propadlými tvářemi. To vše během několika málo dní. Dní, během nichž nejedla ani nespala.

Než se stihl na cokoliv zeptat, zahrnula ho svým příběhem. Trpělivě naslouchal jejímu chaotickému vyprávění o tom, jak nechtěla dceru pustit na šlechtickou svatbu do nedalekého hradu. Jak si dívka, podobna matce, postavila hlavu, utekla a už se nevrátila. Jak Iandži šířaná strachem vyrazila ze svého lesního království mezi lidi, jimž se řadu let úzkostlivě vyhýbala. Vynechala detaily vyptávání se dceřiných přátel i stopování v lese. Ostatně Nae do podhradí nikdy nedorazila a nikdo jí nespátril ani před svatbou, ani po ní.

„Mohl bych vytvořit pátrací kouzlo,“ zamyslel se Alwarin. „Ale pokud je daleko, nenajde ji.“

„A najde ji, i kdyby nežila?“

Ta otázka jí unikla ze rtů, aniž by chtěla. Už příliš dlouho však nemyslela na nic jiného.

„Ano,“ přikývl čaroděj vážně.

„Zkus to,“ souhlasila Iandži. „Zkus, cokoliv svedeš. Dlužíš mi to.“

Nemusela mu to připomínat.

„Co z toho je její?“ ukázal na hromadu věcí na podlaze. Iandži z nich vyčlenila asi polovinu předmětů. „A postel?“ zeptal se poté, co se všech vybraných věcí dotkl koncem své bílé hole.

Prstem ukázala na dveře druhé místnosti.

Když se vrátil, pozvedl hůl a pronesl slova v neznámém jazyce. Od sněhobílého dřeva se oddělily desítky drobných kulíček tvořených pouze světlem. Okamžitě vylétly ven oknem a jako bludičky pluly šerem hvozdu.

„Teď musíme čekat.“

Ta slova ji bodla přímo u srdce. Nenáviděla čekání. Dohánělo ji k šílenství.

Podal jí ruku jako kavalír žádající dámu o tanec. Nechala se uvést k vlastnímu stolu a posadila se na lavici z dubového kmene. Stařec zatím prohledával pokoj, který jí byl současně ložnicí, jídelnou i kuchyní. Brzy objevil spíž a s obratností, nečekanou u muže knih, připravil skromnou večeři ze starého chleba a zeleniny. Nalil dva poháry vody a usedl naproti ní.

Venku se setmělo a hvězdy zkrášlily černé nebe. Stejně jako minulou noc se jich Iandži chtěla zeptat, jestli nevidí Nae. Stejně jako minulou noc si v duchu vynadala, jak je pošetilá. Pomalu, bez chuti žvýkala jídlo.

„Je ještě někdo, kdo by ti mohl pomoci?“ zeptal se Alwarin po dlouhé chvíli.

„Myslíš někoho, kdo mi něco dluží?“

„Myslím někoho, kdo je tvůj přítel.“

„Já už nemám přátele.“

„Mýlíš se.“

Mohl mít pravdu? Po všech těch letech, kdy se dobrovolně skrývala před světem tam venku, před přáteli, známými a především masou bezejmenných, kteří mohou člověku, hlavně

ženě, ublížit. Mohli být stále tací, kteří si pamatovali a ctili její přátelství?

„Nikdo mi nemůže pomoci,“ vydechla zklamaně. „Snad jen ty.“

„Co on?“

Nemusel jmenovat. Věděla, koho má na mysli.

„Ten ne,“ odmítla ostře jeho návrh.

„Jestli Nae nenajdeme, má právo to vědět. Nemůžeš mu bránit v tom, aby ji nehledal.“

„Příliš jsme si ublížili,“ zašeptala a zavřela oči, jak se vracely nevíтанé vzpomínky. „Stejně by nepřišel.“

„To musí rozhodnout on.“

V noční tmě a bez sklíček neviděla výraz jeho tváře. Hlas bělovousého muže však nepřipouštěl odpor. Kývla, přestože neměla ponětí, jestli její gesto vidí.

Upíjela vodu a dál čekala.

Náhle se Alwarin postavil. Jeho hůl matně zasvítla a sama mu vlétla do otevřené dlaně.

„Pospěš!“ přikázal jí a bez dalšího vysvětlení vyrazil ven z chatrče.

Rychle shrábla pásek se sklíčky a ovázala si ho kolem hlavy.

Běžela za ním lesem, dychtivá i plná obav. Hlavu měla plnou představ, co mohlo Alwarinovo kouzlo objevit. Nejčastěji však v mysli viděla to, čeho se bála nejvíce. Mrtvolu dívky, která pro ni znamenala více než celý svět.

Pohyboval se neskutečně rychle. Proploval jejím lesem, jako by ho znal lépe než ona sama. Neběžel, říza za ním nevlála. Přesto měla co dělat, aby stačila jeho tempu. Úporně pronásledovala světlo jeho hole a zastavila se teprve, když zastavil i on. Pátrací bludička poletovala kolem nízkého keře, jako by čekala na svého pána.

Alwarin pozvedl hůl a bílá záře zalila vše kolem. Iandži pohlédla na keř. Ani větévka nebyla vychýlená, ani lístek nechyběl, stébka trávy kolem něj hrdě čněla vzhůru. Potom to spatřila. Na jedné z větviček spočíval dlouhý kaštanový vlas. Rychle ho sebrala a její srdce přitom bušilo jako kopyta srnce. Nemohla si ho splést. Takových už měla v rukou desítky, když je zaplétala do tětiv.

Natáhla ruku a bílý mág do ní vložil svítící hůl. Nenašla však jedinou stopu. Svoji dceru vycvičila až příliš dobře.

*Mysli!* poručila si a rozhlédla se po okolí. Bílé světlo dohromady s dlouhými černými stíny stromů vybarvilo známé místo novými barvami. Dokud stíhala starého muže, ani nepřemýšlela nad tím, kam běží. Teď však hleděla na známý kout a poznání ji osvítilo jasně, jaký by kouzelná hůl nikdy nevydala.

Vrátila jí jejímu majiteli a rozběhla se vpřed. Nepotřebovala světlo. Věděla o každém stromu, každém trsu trávy.

Trvalo jen chvíli, než zastavili u břehu malého jezírka, skrytého před zraky nezasvěcených skalní stěnou a hradbou vegetace. Iandži sem před lety chodívala hledat ztracený klid a sotva Nae povyroستla, ukázala ten malý ráj i jí. Přestože jezírko leželo v opačném směru od hradu, musela se sem dívka po hádce s matkou vydat. Iandži ji nechtěla na svatbu pustit, dokonce jí přikázala nevycházet z chatrče, ale Nae trvala na svém. Už příliš vyrostla na to, aby jí stačil malý lesík. Pomalu rozevírala křídla, která jí matka zoufale přistřihávala. Jak lépe mohla poznat svět, než na svatbě šlechty, kam se sjeli významní páni z království i ciziny? Byla ještě příliš mladá na to, aby vyletěla z hnízda a toulala se po světě. Díky svatbě ale nic takového nepotřebovala. Svět přijel za ní.

Za pomoci Alwarinova světla Iandži snadno našla dívčiny stopy. Nae se patrně uklidnila, zjistila, že ji rozlíčená matka nepronásleduje a že je tedy zbytečné skrývat své kroky za ka-

ždou cenu. Sice po ní stále zůstala sotva desetina stop, co by nadělal obyčejný člověk, ale Iandži znala směr cesty a víc nepotřebovala. Zapomněla na cokoliv jiného, dokonce i na Alwarina, a běžela, co jí zesláblé tělo dovolilo.

Na okraji lesa, kde se stopa překrývala s kamennou silnicí, zastavila. Na opačné straně nenašla nic, co by naznačovalo, že Nae silnici překročila.

„Zvláštní,“ řekla nahlas sama pro sebe.

„Co je zvláštní?“

Teprve teď se rozpomněla, že není sama. Alwarin se opíral o svoji zářící hůl a vysoko nad hlavou mu poletovaly desítky pátracích bludiček. Připomínaly hvězdy, které sestoupily z nebe, aby čaroději sloužily.

„Nikdo tudy nešel,“ ukázala hraničářka na druhou stranu silnice.

„Proč by to dělal? Cesta vede tudy,“ namítl Alwarin a holí tukl do silnice.

Iandži nesouhlasně zavrtěla hlavou.

„I kdyby se nechtěla vyhnout lidem,“ *tak jak bych to udělala já*, dodala v duchu, „silnici by nepoužila. Je netrpělivá,“ *po otci*, pomyslela si, „a nikdy nechodí delší trasou. Přes louku a pole je to mnohem kratší.“

Bílý čaroděj si zamyšleně promnul plnovous a dvěma nepatrnými gesty udělal pokyny bludičkám. Drobná světylka se rozlétla podél silnice na obě strany. Potom sešel k ženě a svítil jí při jejím neplodném pokusu o nalezení stop.

Zapomněli na čas a hledali, dokud černé nebe nezačalo světlat. Slunce se ještě neukázalo, ale okolní svět pomalu vystupoval z temnoty. Nad silnicí zazpíval pták a přivítal blížící se ráno.

Alwarin, ztracený v myšlenkách jako loď v neznámých vodách, otočil hlavu za švitořením. Stoupl si pod strom a popřál ptáku dobré ráno. Poté přivřel oči a opeřenec ztuhl.

„Děkuji, příteli,“ pronesl Alwarin a usmál se na Iandži. „Zpěváček si pamatuje štíhlou dívku v kožených kalhotách a zelené haleně.“ Lučičtice se na něj nechápavě dívala skrz svá sklíčka. „Viděl ji před třemi dny. Vyšla tiše z lesa, darovala mu úsměv a on jí zazpíval. Potom ale uslyšel rachot kol a schoval se mezi listy.“ Do pološilných, nepřítomných očí Iandži se vracela přítelost, jak jí docházelo, o čem to mág vlastně mluví. „Dívka prý mluvila s někým z kočáru.“

„A?“

Alwarin se podíval na drobného pěvce, položil si dva prsty na spánek a na okamžik přivřel oči. Jeho mírumilovnou tvář na chvíli zkřivil vztek. Jak rychle se objevil, tak také zmizel.

„Zamávala těm uvnitř na rozloučenou, ale velká ruka ji popadla za zápěstí a zatahla dovnitř.“

Iandži tiskla zuby k sobě a vypadala jako vlčice chránící svá štěňata.

„Popiš mi ten kočár.“

„Velký, černý, bytelný. Na dveřích je znak,“ líčil čaroděj to, co uloupil z mysli opeřence. „Stříbrná, do půli roztržená plachta na rudém poli.“ Zase oči otevřel a na dlouhou dobu se zamyslel. „Žádný takový erb neznám,“ zakroutil nakonec hlavou. „Musí to být jeden z novějších,“ pokrčil rameny zahanbený, že jeho paměť, po generace zásobená vědomostmi přesahujícími možnosti běžných smrtelníků, nezná odpověď.

„Stříbrná, natržená plachta na červeném poli,“ zopakovala Iandži nahlas. „Vím, kdo to bude vědět,“ usmála se jako dravec snášejí se na kořist.

Alwarin v duchu doufal, že dotyčnému neublíží.

# I.

Aila seděla ve stráni nad osadou a pyšně hleděla na svého syna. Tailag stál o pár metrů níže a rozprávěl s pětící zkušených válečníků. Přestože nespatriil ani dvacítku jar, vzhlíželi k němu starší muži jako k vůdci, kterým se jednoho dne stane. Šamanka měla se svým synem smělé plány a zatím vše, znamení i události, nasvědčovalo tomu, že svoji práci odvedla více než dobře.

Tailag zdědil to nejlepší ze své matky i otce. Bystrou mysl i obratné a silné tělo. Pohledná tvář, která nutila mnohé ženy vrhat jeho směrem kradmé pohledy, neměla zatím využití, ale jednoho dne se mohla hodit. Jeho nejskvělejší vlastností však byla naprostá ochota k učení. Mladík nikdy nevynechal jedinou lekci, za každých okolností se snažil vytěžít co nejvíce vědomostí a dovedností. Od malička dychtivě poslouchal Ailiny příběhy i vyprávění starých válečníků. Nikdo necvičil tak tvrdě jako on a už nyní převyšoval bojovými dovednostmi většinu mužů. Znal všechny horské byliny a dokázal připravit hojivé masti i povzbuzující odvary. Den ode dne sílil a stával se moudřejším i prohanějším. Ostatně na to měl ty nejlepší učitele. Ailu, která do něj vložila veškeré své naděje, a otce, jemuž nebylo v horách rovného, co se boje s mečem i bez něj týče.

Tailag pokorně naslouchal řeči starších. Mluvili, tak jako poslední dobou pořád, o bojích s trpaslíky. Vousatí krtci podkopali hory, vyhladili několik osad a jako lavina se pokusili podmanit si celé Štitové hory. Před dvěma aldeny však trpaslíci utrpěli první porážku, když na ně udeřil Tailagův otec s padesátkou válečníků. Podsadití obyvatelé podzemní říše se vynořili ve vesnici, ale nevěděli, že se horalům podařilo odhadnout jejich plány. Horalé se na ně sesypali jako krupobití a



sám vůdce, s Tailagem po boku, se prosekal až k trpasličí štolě, kterou jejich vlastním pekelným vynálezem odpálil do povětří. Tailag toho dne zabil trojici vousatých a získal si respekt i mimo svůj kmen.

Aila se znovu usmála, po dlouhé době spokojená sama se sebou. Mírné bezoblačné ráno slibovalo, že dnešní den bude jeden z mála odpočinkových. Žádné zařikávání, žádné šití ran či rovnání polámaných končetin, žádná kouzla. Hory výjimečně darovaly svému lidu příjemné jarní počasí, kdy slunce hrálo tak akorát a rostliny voněly, až to těšilo duši.

Zavřela oči a zadržela dech. Ne slastí. Překvapením a strachem. Nejprve to cítila jen vzdáleně a nevěnovala tomu pozornost. Její mysl však podvědomě zkoumala ten zvláštní pocit, a nyní vyslala varování, které smetlo blaženost a zanechalo jen údiv a obavy. Rychle vstala a rozšířenýma očima pohlédla na osadu. Někde tam se skrývala moc, jakou dosud nepoznala. Její ozvěna řvala silněji než cokoliv, co kdy zažila. Ani její učitelka, nejmocnější šamanka hor, by se jí nevyrovnala. Aila klopytla a jako medvěd vábený medem se rozběhla vstříc prostým domům.

Jeden z válečníků si jí všiml a věnoval jí udivený pohled. Tailag se otočil a spatřil matku běžící do osady. Každý její pohyb prozrazoval, že něco není v pořádku. Zavolal na ni, ale ona nereagovala. Rozběhl se tedy za ní.

Aila se zastavila před jedním z největších domů. Nově postavená budova z nahrubo opracovaných kmenů mezi prosté chatrče příliš nezapadala. Ani nezaškrábala na kůži vyplňující vchod a vtrhla dovnitř.

Ozvěna kouzelné moci se náhle rozplynula.

Uprostřed jediné rozlehlé místnosti stál Tarag. Pohledem probodával matku svého syna, avšak její pohled byl mnohem jedovatější.

„Kde je?“ vyštěkla ostře.

„Kdo?“ odpověděl otázkou polonahý svalnatý muž.

„Nevím,“ zakroutila hlavou Aila. „Cítla jsem moc. Vzdálenou a přitom neskutečně silnou. A cítila jsem ji odsud.“

„To je možné,“ prohlásil netečně, zatímco sbíral věci z polic a pokládal je na deku rozprostřenou na zemi.

Kdosi zaškrábal na kůži.

„Pojď dál,“ pozval ho pán domu, aniž se otočil.

Dovnitř vstoupil Tailag a nechápavě zíral na své rodiče.

„Ty se někam chystáš?“ zeptal se překvapeně, když pochopil, co otec dělá.

Tarag neodpověděl. Jeho činy odpovídaly místo něj.

„To nemyslíš vážně!“ otevřela Aila pusu překvapením. Vzápětí vycenila zuby zlosti. „Teď nikam nemůžeš!“

„Proč ne?“

Na její ohnivou zuřivost odpovídal ledovým klidem. Tailag věděl, že tím otec matku jen víc a víc dráždí.

„Proč ne?!“ rozhodila ruce. „Proč asi? Všechny kmeny Medvědího lidu bojují o přežití. Jediný, kdo je teď může spojit, jsi ty. Nikoho jiného ostatní náčelníci neuznají. To ty jsi prolil krev nepřátel, kteří se zdáli nezranitelní. To o tobě se teď mluví po celých horách. Musíš vést svůj lid, jinak zahyne.“

„Nemusím!“ utnul ji válečník rozhodně. „Jsem svobodný muž. Ani tobě, ani kmenům, dokonce ani Horám nic nedlužím. Můžu jít, kam se mi zachce.“

„A co tvůj syn?“ ukázala Aila na Tailaga stojícího opodál. Jako vždy, když se mezi rodiči rozhořela hádka, nezasahoval. „Tomu dlužíš.“

„Když budu moci, vrátím se,“ obrátil se Tarag k synovi.

„Dobře,“ pousmál se vysoký mladík. „Můžu jít s tebou?“

„To nikdy!“ vykřikla Aila hystericky, ještě než stihl Tarag otevřít ústa.

„Poslechni matku. Má pravdu. Navíc se tě to netýká.“

„A kam vlastně jdeš?“ zeptala se Aila, stále podrážděná, ale díky malému vítězství o trochu klidnější.

„Nevím,“ pokrčil Tarag rameny. Tázavé pohledy ženy i syna ho donutily povědět víc. „Jdu hledat svoji dceru.“

Ailu ta zpráva vlastně ani nepřekvapila. Zjizvený bojovník ji nemiloval, stejně jako ona jeho. Spojili se spolu před lety z chťice a pocitu sounáležitosti. Dva vydědenci uprostřed vlastního lidu. Jejich krátký vztah jí však dal ten nejúžasnější dar. Syna, nad jakého ve světě nebylo.

Tailag naopak zíral na otce a vůbec v tu chvíli nepřipomínal bystrého mladíka. Naopak vypadal jako prostáček nepolíbený rozumem. Tak moc ho ta zpráva zasáhla. Jako snad každé dítě, ani on si nedokázal přiznat, že by jeho otec zplodil potomky i s jinou ženou. *Nebo ženami*, pomyslela si Aila. Tarag na svých dobrodružstvích jistě oblažil více než jednu.

„Máš ji s divoženkou, že?“ dovtípila se šamanka.

Dívku z lesa viděla jen jednou. Přišla do hor zachránit Taraga před šílenstvím, které na něj seslala cizácká krvavá bohyně, a on s ní odešel. Ani ho nenapadlo zůstat po Ailině boku a vládnout kmeni, který k němu vzhlížel. Teď ho odváděla podobné a rozhodně si nemohla vybrat méně vhodný okamžik.

Polonahý válečník naposledy obhlédl svůj příbytek, oblékl si halenu s rukávy po lokty a navěsil na sebe vybavení. Nejprve si připjal pás s mnoha pouzdry a kapsami, v nichž skrýval lektvary, masti, kořínky a sušené byliny povzbuzující a hojící tělo i mysl. Přes záda přehodil smotanou deku staženou koženým popruhem ukryvající oblečení i jídlo. Na prostředníček levé ruky nasadil železný prsten vykládaný úštěpkou krvavých kamenů a sopečného skla. Jako poslední uchopil meč, který mu byl bratrem od chvíle, kdy dospěl.

Aila mu v posledním zoufalém, hloupém a zbytečném gestu zastoupila východ z domu. Uhnula, jakmile se před ní Tarag postavil, a Tailag jí konejšivě položil ruku na rameno.

„Vrať se!“ přikázala mu ještě a sklopila hlavu.

Tarag procházel vesnicí a její obyvatelé na něj hleděli. Muži nevěřičně, ženy s obavami. Jen děti nechápaly, že takto vystrojený odchází na dlouhou dobu pryč.

„Otče!“ zavolal na něj Tailag kus za osadou. Mladík běžel tryskem, ale když se zastavil, dýchal klidně a plynule. „Doprovodím tě.“

Tarag se musel zaklonit, aby mohl o hlavu vyššímu synovi pohlédnout do očí. Potom dovolil koutkům úst drobný úsměv a rukou ho vyzval, ať jej následuje.

„Kam vlastně jdeme?“ zeptal se Tailag.

„Šplhat,“ odpověděl Tarag stroze a prstem označil nejvyšší horu v dohledu.

Ještě než vystoupalo slunce do poloviny dráhy, stanuli na jejím vrcholu. Tailag se jako vždy, když pokořil některého z velikánů svého domova, radostně usmíval, a s lehkým srdcem shlížel z výšky jako orel na drsnou, ale nádhernou krajinu.

„Chtěl ses rozloučit s Horami?“ zeptal se otce, který vytáhl ze zavazadla kus uzeneho masa, prohlédl si ho, zakroutil hlavou a vrátil ho zpátky.

„Ne,“ odpověděl válečník stroze, jak měl ve zvyku.

„Tak proč jsme sem lezli?“ nedal mu svalnatý mladík pokoj.

„Čekáme na dobrý vítr,“ usmál se Tarag docela přívětivě. „Počkej a uvidíš.“

Tailag nemusel čekat dlouho. Brzy se zvedl ostrý vítr, naražil do tváří i těl obou mužů a jejich dlouhé vlasy divoce vlály, jako by je víchř zkoušel vytrhat. Tarag se otočil k synovi a napřáhl ruku k pozdravu. Mladší a vyšší muž ji přijal a kývnutím se rozloučil.

„Slez o něco níž a žij, dokud se nevrátím!“ zakřičel Tarag a jeho hlas na chvíli přehlušil kvílení větru.

Tailag neodporoval. Kamzičími skoky se přesunul o několik metrů níže na plošinu, z níž mohl sledovat, co se děje.

Tarag nastavil tvář prudkému větru a rozpažil. V tu chvíli Tailag spatřil hustou bílou mlhovinu třepotající se uprostřed zběsilého proudu a přibližující se rychlostí blesku krutých horských bohů.

Naposledy pohlédl na otce zapřeného proti vichru. Zjizvený muž se usmíval jako válečník přijímající výzvu. Pak do něj narazila bílá mlha a on zmizel.

\* \* \*

Stojan pomalu kladl jednu nohu před druhou a s každým krokem, který ho vynesl o jeden schod výše, proklínal svoji chatrnou fyzickou schránku. Stojan měl jen něco málo přes čtyřicet let a přitom se plazil jako stařec nad hrobem. Sedaivé práci písaře a účetního obětoval nejen většinu života, ale i zdraví. *Pozdě bycha honit*, pomyslel si posmutněle.

Konečně se vydrápal do druhého patra a masivním klíčem otevřel pracovnu. Vklouzl dovnitř, ani se nepodíval, zda se tu od včerejška něco nezměnilo. Posadil se za dlouhý dubový stůl a zabodl pohled do otevřené účetní knihy. Poslední dva dny počítal konečné výdaje za svatbu mladého pána, a přestože pracoval od ranního kuropění do posledních paprsků Auriona, Pána slunce, odhadoval, že je někde v polovině. Dosavadní čísla se mu ani trochu nezamlouvala a představa, že je bude muset vynásobit dvěma, ještě méně. Jako vždy bude na něm, aby tu díru zalátal, a Stojan pochyboval, že sežene tak velkou záplatu. Do pravé ruky uchopil brk, levou sáhl po listině s dalším z nekonečné řady soupisů s výdaji.

„Potřebuji informaci.“